

Na samotnem otoku

Dobro se je tudi založil s školjkami in ribami. Pripravil jih je tako, da mu niso služile samo za hrano v sili, ampak tudi kot imeniten priboljšek po kosilu ali po večerji.

Vse, kar je potreboval za življenje, si je moral pridobiti z delom. Kako težko je v začetku pekel kruh, kuhal in ob-

ski zrak, da je pripekalo le od desetih dopoldne pa do štirih popoldne.

Ker Tomaž prvo leto ni dobro ledel, kdaj naj seje, je ob prvi žetvi le malo pridelal. Šele drugo leto je prav izrabil plodnost svojega vrta. Posejal ga je takoj v začetku deževja in žetev je bila tako obilna, da je napolnil vso shrambo.

deloval polje, ker vsega tega ni bil vajen! Toda delo je bilo njegov dober tovariš, ki mu je krajšal čas in izbijal iz glave razne neumne misli. Kadar je bil sredi dela, ki se ga je počasi le navadil in celo veselil, je mogel šele razumeti, zakaj je da Gama, poslednji izmed portugalskih brodolomcev, imenoval ta košček zemlje »srečni otrok«.

Ker je med tem Tomaž preživel že leto dni na svojem otoku, je ugotovil, da traja poletje na njem zelo dolgo, ker se začenja že februarja in konča šele decembra. Potem pa pridejo viharji z deževjem, ki se poležejo šele po desetih tednih. Drugače pa je bilo vreme zmeraj milo in lepo. Čeprav je bilo solnce zelo vroče, je vendar lajšal vročino mor-

»Kaj mi še manjka?« se je Tomaž vselej vpraševal, kadar so se ga nehote lotile žalostne misli. »Gospodar čudovitega otoka sem in prijetno podnebje koristi mojemu zdravju. Kaj si še morem poželeti?«

»O, da«, mu je odgovarjalo srce, »zadovoljen bi bil šele, če bi imel na otoku človeško družbo; človek ni rad docela sam.«

Njegove shrambe so bile tako natlačene, da bi lahko preživilj več družin. Toda po kopici ljudi ni hrepenel. Že z enim samim tovarišem bi bil zadovoljen.

Pogosto je hodil Tomaž k morju in gledal za ladjami. Toda otok je bil daleč od smeri, kjer so ozile ladje, ki so

bile namenjene v Indijo. Nikoli ni zagledal na obzorju tako zelo zaželenih jader.

Ob času viharjev in deževja ni pozabil noben dan pogledati po morju, ali se ni morda ponesrečila kakšna ladja, da bi rešil ljudi iz nevarnosti in jih vzel k sebi.

Toda vse je bilo zaman. In zdelo se mu je, da ga je ves svet zapustil.

ŠESTO POGLAVJE

Ko se je nekoč pripodila v bližino njegovega bivališča tropa opic, mu je prišlo na misel, da bi eno izmed njih ujel in jo udomačil. Čeprav ne bi znala govoriti, bi mu vsaj s svojo navzočnostjo lajšala osamljenost in mu morda lahko celo pomagala pri delu.

Ko je nekoč obstrelil mlado opico, jo je ujel v zanko, zvezal in odnesel v svojo utrdbo, čeprav se je od sile branila.

Tu ji je dal koruze, zavezal ranjeno šapo in ponavljal to dan za dnem. Vezi ji je le toliko zrahljal, da se je lahko gibala, pobegniti pa ni mogla.

S palico in dobrimi besedami jo je toliko izučil, da je postala krotkejša. Naposled se je tako zelo udomačila, da je tekala za njim kakor pes in mu tudi časih kaj prinesla.

Če je dobila pest koruze, ki jo je najrajši jedla, je od veselja poskakovala na najbolj smešne načine.

Imenoval jo je Raco, ker je tako čudno hodila in se v bokih zibala. Bila je tako pametna, da ji je moral Tomaž vsako stvar samo pokazati, pa mu jo je prinesla, če ji je ukazal.

Ker je imel Tomaž s to opico tako dobre izkušnje, jih je sklenil naloviti še več in jih izučiti. Počasi jih je dobil dvanajst. Ko jih je »izšolal«, so mu zelo dobro služile pri težavnem poljskem delu. Pomladi so mu kar s prednjimi nogami kopale prst, da mu ni bilo treba orati, pred zimo pa so mu pomagale pri pospravljanju žetve.

Nenadomestljive pa so bile kot čuvajke. Nobene druge živali niso pustile blizu in celo svoje lastne divje tovarišice so podile stran, če so hotele na njivi krasti zrelo žito. Če ni šlo drugače, so jih kar s silo napadle.

Opice so se med seboj sporazumevale s svojimi prirodnimi glasovi. Tudi Tomaž se je naučil marsičesa iz njihovih kretenj, znakov in glasov. Toda govor v človeškem smislu to ni bil in zato je imenoval Tomaž svoje opice le neme služabnike.

Nekoč je ujel velikega, lepega kakađuja, ki je bil zelo lepo pisan. Peroti

so se mu svetile v pestrih barvah, velik čop na glavi pa je imel živo rdeč.

Tomaž ga je hotel naučiti govora. Ker se je tako udomačil, da je kmaluرفتال po utrdbi od kože do kože in se zmeraj pokazal, če mu je požvižgal, je časih dolgo ostajal v njegovi družbi in mu govoril v nizozemskem jeziku. Toda ptič ni hotel pol leta odpreti ust. Samo nemo ga je poslušal. Tomaž je bil razočaran in se je nehal z njim pogovarjati. Škoda se mu je zdelo, da bi še nadalje zapravljal čas.

Kako veliko pa je bilo njegovo preseenečenje, ko se je nekega dne vračal proti večeru domov. Že od daleč je zagledal ptiča, ki ga je pogrešal in ga je povsod iskal. Ko ga je zagledal, je prifrftal k njemu in začel klicati: »Lepoglavc — Lepoglavc«, (tako ga je Tomaž imenoval), »Lepoglavc je lačen! Ubogi Lepoglavc!«

To so bile besede, ki jih je Tomaž prej stokrat povedal kakaduju.

Kaj bolj veselega si Tomaž ni mogel misliti. Dal je Lepoglavcu najboljših slaščic, ki jih je hranil za najsvetejša priložnosti. Božal ga je in gladil in Lepoglavc se mu je zahvalil s tem, da je povedal še več besed, ki jih je čul nekoč od njega.

SEDMO POGLAVJE

V početku tretjega leta, kar se je Tomaž mudil na srečnem otoku, je divjal vihar dalje časa in z večjo silo kakor sicer.

Tomaž je hodil po svoji stari navadi vsak dan na obalo gledat za brodolomci in kako ga je vznemirilo, ko je nekega dne morje zaneslo k obali nekaj desk. Potem so prignali valovi še večje kose ladje, tramove in ostanke jambora. Ko je naposled priplavalo truplo mrtvega mornarja, se Tomaž ni mogel ubraniti solza ob mislih, kako je bilo takrat, ko je njega vrglo na obalo.

Pokopal je truplo in se odpeljal s čolnom do skale. Zlezel je nanjo in se ozrl na vse strani, kamor mu je seglo oko. Toda videl je samo širno, brezmejno morje.

Zvečer je znesel ves les, kar ga je v bližini dobil in zažgal grmado. S tem je hotel opozoriti ladjo, ki bi morda prišla v bližino, da je otok obljuden.

Potem se je vrnil v utrdbo in legel. Toda zaspati ni mogel. Žalostne misli so mu odganjale blagodejne sanje.

Drugo jutro je šel z opicami na njivo in jih tam razpostavil, da bi preganjale požrešne ptice, ki so mu hotele vse požreti.

Potem je šel v vrt in začel pridno delati. Toda kmalu ga je premotila Raca, ki je začela okoli njega poskakovati in se pačiti, kakor bi mu hotela povedati, da se je zgodilo nekaj nenavadnega.

Tomaž je klečal na tleh in okopaval trto. Hitro je vstal, vzel puško in pištolo ter z žvižganjem priklical svoje opice. Naložil je vsaki po eno puško in šel za Raco, ki je še zmeraj poskakovala kakor obsedena.

Opice pa so krenile za njim.

Prišli so skupaj na obalo, tja, kamor Tomaž včeraj ni zašel.

Tedaj šele je začela Raca poskakovati. Tomaž se je ozrl na vse strani in toliko, da se ni od veselja onesvestil. V pesku je zagledal neko bitje.

Bila je mlada ženska, ki je še dihala.

Sklonil se je k njej in ji odpel obleko, da bi lažje dihala.

Čez nekaj časa je odprla oči, toda bila je preveč zmedena, da bi se zavedala, kje je in kako je sem prišla. Šele počasi je doumela, kaj se godi okoli nje. Preplašeno je kriknila in pogledala Tomaža, ki je bil sredi svojih opic bolj podoben ljudožrcu kakor omikanemu človeku. Brada in lasje so mu pokrivali potemneli obraz; da bi se ob dežju obvaroval mokrote, si je obesil čez ramo plašč iz krzna, ki mu je dajal čuden videz.

»Moj Bog!« je slabotno zastokala brodolomka. »V čegave roke sem padla?«

»V roke dobrega kristjana!« je odvrnil Tomaž. »Ne bojte se. Nebo me je poslalo in vse kar bo mogoče, bom storil, da vam pomorem.«

Obrnil se je k Raci in ji z roko pokazal, kakor bi hotel piti. Potem ji je dal lesen kozarec, ki ga je nosil s seboj. Takoj je odhitela v goščavo in se kmalu vrnila s kozarcem sveže studenčnice, ki jo je nesrečnica s slastjo izpila.

Potem je s Tomaževo pomočjo vstala. »Ali greste z menoj, na moj dom?... ji je rekel. »Nič naj vas ne skrbi. Pod dobrim varstvom ste in nič hudega se vam ne bo zgodilo.«

Ko sta prišla do utrdbe, jo je vprašal, kako se počuti. »Dobro mi je!« je odgovorila, »le lačna sem še. Ali imate kakšno okrepčilo?«

»Takoj vam bom postregel«, je rekel Tomaž. »Vsega bo dovolj!«

In res je prinesel iz shrambe velik kos pečene ptice, kos kuhane divjačine, svežega in posušenega sadja ter čutaro vina.

Jedla je obilo. Poznalo se ji je, da je izstradana. Potem je izpila še kozarec močnega vina. Čudila se je, kako je tu na samotnem otoku vse lepo urejeno.

Tedaj ji je povedal Tomaž Wensen svojo žalostno zgodbo. Pravil ji je, kako se je tudi njegova ladja razbila in kako je odkril utrdbo rajnih Portugalcev, ki mu je potem služila za prebivališče.

(Dalje prihodnjic)

Manko G.

Rudar

Pod zemljo globoko,
kjer solnce ne sije,
rudar se ubogi
življenje vse bije.

In išče zaklade
za družbe bogate
in rije in koplje
tam rude jim zlate.

Kaj solnce, kaj zvezde,
oj, to so mu bajke,
ki slišal že davno
iz ust jih je majke.

Zdaj mati je mrtva,
z njo bajke umrle,
saj nikdar mu sreče
oči niso zrle.

Oliver Goldsmith:

Palček in brdavs

Pobratila sta se nekoč palček in brdavs in živela sta res kakor rodna brata. Zarotila sta se, da se ne zapustita tudi v največji sili in nato sta se odpravila po svetu na junaške boje.

Pa sta naletela najprej na dva huda Turka. Palček, ki je bil pogumnega srca, se je zakadil vanju, potegnil meček in oplazil enega z vso silo. Turek pa nič: samo meč je izvlekel in oddrobil ubogemu palčku roko. Huda bi bila zdaj predla palčku, če mu ne bi bil brdavs priskočil na pomoč. Kakor bi trenil je posekal oba sovražnika, a palček je od jeze enemu odrezal glavo. In šla sta dalje na druga junaštva.

Zvedela sta, da so trije krvoločni roparji ugrabili kraljičino in jo odpeljali v svoj brlog. Udarila sta za njimi in jih našla. To pot pa palček ni bil več tako divj kakor prvič, a vendar je spet začel boj, v katerem so mu izbili oko. Brdavs pa se je tedaj zagnal nanje in pobil bi jih kakor piščance, če je ne bi bili popihali. Razveselila sta se, ko sta videla, da sta zmagala. A kraljičina, ki sta

jo rešila se je zagledala v Brdavsca in ga vzela za moža.

Šla sta spet daleč, daleč, kjer še živa duša ni hodila. Nazadnje sta srečala tolpo divjih razbojnikov. Brdavsca se še to pot prvi spustil v boj, a tudi palček ni maral zaostajati. Kamor je brdavs udaril, je padlo vse pod njim kakor trava pod koso. Palček je trikrat le za las ušel pogubi. Naposled sta spet zmagala, le palček je v boju izgubil nogo. Tako je bil zdaj brez roke, brez noge in brez enega očesa. Brdavsca pa se še ranica ni poznala.

Pa je rekel brdavs svojemu malemu pobratimu: »Junak moj, takšno je življenje, še en tak boj, pa nama čast in alava zraste do nebes!«

»Le naj!« je vzdihnil grenko palček, ki ga je zdaj pamet srečala, naj! jaz sem vsega tega sit; saj vidim, da zmeraj čast in dobiček padeta nate, udarci pa name.«

Tako se godi vsakomur, kdor hoče pred svetom pokazati, da zmore tudi on isto kakor taki ljudje, ki so večji in silnejši od njega.

Bela kača s kronico

Pri nekem skopem kmetu je služila pridna in skrbna dekla. V njegovem hlevu pa je prebivala kača s kronico, ki je ponoči neznansko lepo pe-la, saj je znano, da znajo take kače lepše peti kakor najlepše ptice. Kadar je skrbna dekla prišla v hlev, da bi dala kravicam sena, ali pa da bi jih pomolzla, se je dostikrat priplazila kača s kronico, ki je bila bela kakor sneg, in jo neprestano gledala, kakor bi hotela kaj od nje imeti. Potem pa je zlezla nazaj v špranjo v zidu. Ne-koč ji je dala dekla skledico toplega mleka in glej, odtlej je začela kačica prihajati vsak dan. Kar navadila se je na mleko in se ni prej skrila, dokler ni dobila svojega deleža. Pri tem je obračala glavico, da se je kronica lesketala kakor živ ogenj in svetila po vsem hlevu.

Dobra dekla je bila vesela kače s kronico in je tudi opazila, da so se vse gospodarjeve krave popravile, kar ji je dajala mleko, da so bile dosti bolj zdrave in imele močnejša teleta ter dajale tudi več mleka.

Tedaj pa se je primerilo, da je ne-koč stopil kmet v hlev prav v tistem trenutku, ko je kača srebala mleko iz svoje skledice. Ker je bil skop in la-

komen na vso moč, je deklo takoj oštel.

»Ti ničvrednica!« je zakričal... »Tako torej razsipaš imetje svojega gospodarja. Ali te ni sram, da daješ mleko temu belemu črvu, ki se že tako ponoči obesi kravam na vime na in jim mleko sesa! Zdaj ga še sama hraniš in navajaš na hlev. Ali se je že kdaj kaj takega primerilo? Skoraj bi mislil, da si čarovnica in da uganjaš bog ve kaj s tem peklenskim črvom!«

Dekla je zajokala. Zbežala je iz hleva, šla je v svojo izbo, pobrala svojo obleko in perilo, zavezala culico in se pripravila, da pojde odtod. Ko pa je šla čez dvorišče, ji je postalo hudo pri srcu, ker je čula, kako žalostno so mukale njene kravice. Ko je šel kmet na polje, se je obrnila iznova v hlev in se med solzami poslovila od svojih dragih živali.

Ko je že hotela oditi, je zagledala na pragu kačo s kronico.

»Pozdravljena bodi, draga kačica,« ji je rekla. »Zdaj ne bo nikogar več, ki bi te hranil.« Tedaj se je kačica iznenada zvila v kolobar, švignila kvišku in stresla svojo kronico dekletu v roko. Potem pa se je splazila iz hleva. Tega prej še nikoli ni storila in to je pomenilo, da se misli posloviti od hiše, kjer ji ne bodo poslej privoščili niti kapljice mleka.

Zdaj je šlo ubogo deklo svojo pot in ni vedelo, kako je bogato. Ni poznalo vseh dobrot, ki jih daje kačja kronica. Ni vedela, da se vse obrne na srečno tistemu, ki jo nosi s seboj.

Ko je bila že zunaj vasi, je srečala bogatega sosedovega sina, ki mu je bil oče pred nekaj tedni umrl. Ta fant je bil najlepši na vasi. Ustavil jo je in jo vprašal, kam je namenjena. Ko mu je potožila svoje gorje, ki je velel, naj gre k njegovi materi in ji reče, da jo on pošilja.

Mati jo je takoj vzela v službo in deklo se je tako izkazalo s svojo pridnostjo in skrbnostjo, da so jo imeli vsi domači radi. Komaj je minulo mesec dni, že jo je domači sin zasnubil in vzel za ženo.

Tako je postala uboga dekla najbogatejša žena na vasi. In srečna je bila bolj kakor vse druge.

S skopim kmetom, ki se je razjezil zaradi nekaj kapljic mleka in spodil zvesto deklo, je šlo od tistih dob rav-kovo pot. S kačo je izginila vsa sreča iz njegove hiše. Moral je prodati najprej svojo živino in potem polja. Vse

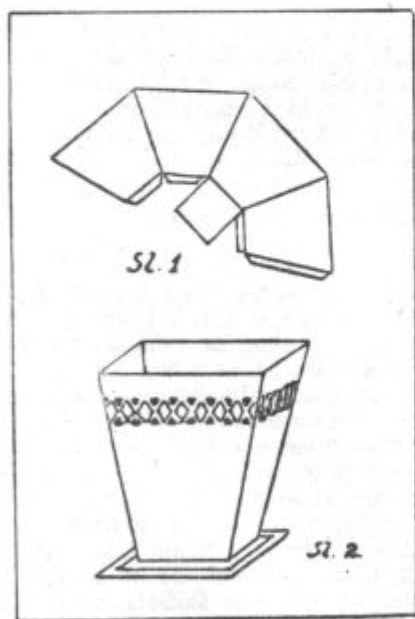
pa je kupil mož njegove nekdanje dekle. Ona je odvedla ljube kravice, ki jih je nekoč tako rada imela, v svoj novi hlev. Ko jih je privezala k jaslim, je ugledala spet svojo belo kačico. Tedaj je vzela kronico iz žepa in ji rekla: »Lepo je, da si prišla k meni. Vsak dan boš dobivala mleka, kolikor ga boš hotela, in tu imaš svojo kronico, ki mi je prinesla srečo. Zdaj je ne potrebujem več.«

Tedaj je bela kačica vzela svojo kronico in ostala v hlevu mlade žene. In sreča se je naselila v hiši. Nikoli ni ničesar manjkalo, še v izobilju je bilo vsega.

Za spretnne roke

Koš za papir

Ko se ukvarjate z različnimi ročnimi deli, vam zmerom ostane dovolj odpadkov od papirja itd. Da z njimi ne na-

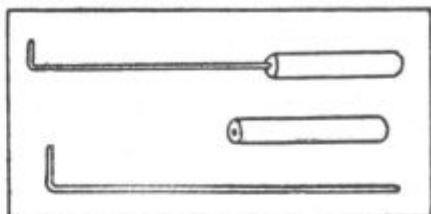
steljete sobe, je dobro, če si naredite koš za odpadke, v katerega lahko že kar med delom odlagate razne odrezke itd.

Na precej velik kos lepenke (n. pr. od kake stare škatle) si narišite mrežo, kakor je kaže sl. 1, ter jo izrežite. Potem zlepite koš. Da se vam ne bo prevračal, prilepite na dno enega ali dva kvadrata kosa debelejšje lepenke, kakor vidite na sl. 2.

Da bo koš lepši, nalepite nani razne okraske, izrezane iz pisanega papirja.

Kavelj za peč

Prav gotovo nimate doma toliko kavljev, kolikor imate peči. Zato morate prenašati en kavelj iz sobe v sobo, in muhasti škrtat hoče, da ravno pri onl peči ni kavlja, kjer ga trenutno potre-

bujete. Pomagate si lahko le s tem, da si napravite toliko kavljev, kolikor imate peči.

40 do 50 cm dolg kos žice, ki naj bo kakih 5 mm debela, upognite v kavelj s tem, da vtaknete kake 4 cm žice v primerno rezo ali luknjo in nato usločite žico. Za ročaj si urežite v gozdu bezgovo cev, ki naj ima tako debel stržen, kakor je žica debela. V to cevko vtisnite kavelj in priprava je narejena.

Hrvatska »Čele-kula«

Še danes stoji pri Nišu »Čele-ku'la«, ki je bila postavljena v spomin na turško zmago na Čegru leta 1809. Vanjo so Turki zazidali nekaj sto lobanj padlih in ujetih srbskih vojakov. Toda tudi Avstrijci niso po svoji neusmiljenosti prav nič zaostajali za Turki. Leta 1597. je habsburški nadvojvoda Karl zidal novo utrdbo v Karlovcu. Po njegovem ukazu so morali zidarji vzidati v zidovje 900 turških lobanj.

Rešitev križanke »Medved«

Vodoravno: 1. medved, 5. mana, 6. uk, 8. para, 9. prt, 10. alt.
Navpično: 1. mapa, 2. ena, 3. dar, 4. duplina, 7. crt.

Posetnica

J. Činater

Kakšen poklic ima ta gospod?

Kaj pišejo Jutroučki?

Moj ljubi oče skrbi, da imamo hrano in oblačila in da lahko obiskujem šolo. Mnogo skrbi ima z menoj, posebno zdaj, ko sem pred zaključkom ljudske šole in še sam ne vem, kam naj grem drugo leto. Časih me oče tudi iznenadi s kakim darilom, zato ga pa tudi jaz ljubim in spoštujem. Prosim Te, ljubi stric Matic, svetuj mi, kam naj grem drugo leto. Prav lepo Te pozdravlja Tvoj vdani

Maks Blas, uč. VI. razr. v Rušah 233

Moj oče je lovec. Doma je pod Triglavom. Povem Ti, dragi striček Matic, doživljam z zadnjega lova. V soboto je šla večja družba na lov. Spotoma so bili vsi dobre volje in so veselo kramljali in ugibali, koliko bodo ustrelili. Moja mama se je ponudila za gonjaka, a gospod Zupan je hvaležno odklonil njeno ponudbo. Lovske sreče pa ni bilo. Vsi so se vrnili potrti in žalostni, samo g. Zupan je ustrelil lepega gamza. Sprejmi, dragi stric Matic, lepe pozdrave iz Mojstrane!

Ivanka Košir, učenka V. razreda v Mojstrani

Svojega očeta imam zelo rad, ker je zelo, toda pravično strog z menoj in želi, da bi nekoč bilo kaj iz mene. Dobro vem, da me tudi on zelo ljubi, ker vedno gleda in pazi, da imam vse šolske reči v redu. Ko pridem iz šole, me zmerom vpraša, ali sem kaj znal in kake naloge sem dobil in kaj se imam naučiti. Moj oče ima težko službo. Mnogo večerov, ko gremo otroci z mamico spat, gre on v službo, iz katere se navadno vrne šele drugi dan, naj bo vreme lepo ali ne. Tako nam služi kruh. On skrbi za vso družino in po nepotrebnem ne da nobenega denarja iz rok. Hvaležnost in ljubezen mu pokažem s tem, da sem v šoli zmerom med najpridnejšimi, ker vem, da mu s tem napravim največje veselje.

Roman Maligoj, uč. V. razreda v Preski pri Medvodah

Moj oče je zelo resen človek. Ljubimo ga nad vse. Dandanašnji je zelo težko za denar in zato nas težko vzdržuje. V šolo hodimo kar štirje in vsi moramo

biti oblečeni in obuti. Za vse to pa skrbi naš ljubi oče, zato ga imamo tudi tako zelo radi.

Joško Triplat, uč. II. razr. na Breznici

Zelo imam rada svojega očeta, ker nam časih pove kakšno pripovedko ali nam jo prebere. Toliko ljubečih besed mi je že povedal, kolikor je zvezd na nebu. Uči me lepega vedenja in poštenega življenja. Kupuje mi vso obleko in šolske potrebščine. Kdor nima očeta, je revnejši od berača. Če prosim očeta kruha, mi ga vselej da. Veliko truda ima oče z menoj. O, kdor očeta ne ljubi in ne spoštuje, ni vreden, da živi! Ubogi tisti, ki nimajo več očeta!

Milica Dolinar, uč. V. razreda v Petrovčah pri Celju

Moj očka je moj dobrotnik. Zelo, zelo rada ga imam. Zmerom skrbi zame. Ko sem bila bolna, je bil zmerom očka tisti, ki mi je z zdravnikovo pomočjo lajšal bolečine. Mnogo je takih dobrot, dragi stric Matic, in to Ti povem, da svojega očeta za ves svet ne dam!

Skapič Sonja, uč. II. razreda v Laporju

Moj oče je bil v svetovni vojni težko ranjen in je zaradi tega invalid. Kljub temu gleda, da zasluži kak dinar, da mi kupi vse potrebno za vsakdanje življenje in šolanje. Ko sem bila bolna, mi je takoj pripeljal zdravnika in je komaj čakal, da sem okrevala. Priskrbel mi je trikratno bivanje s kolonijami na morju. Dovolil mi je hoditi redno na sokolske vaje, ki so mi najljubše razvedrilo. Ker je očetova skrb in dobrota zame neizmerna, zato ga imam tako strašno rada. A tudi jaz bom, če mi bo kdaj v življenju dobro šlo, skrbela, da prejubemu očetu pomagam na stara leta. Tem bolj še, ker je kot invalid s svojo krvjo pomagal ustanoviti našo ljubo Jugoslavijo. Skušala mu bom jesen njegovega življenja čim bolj olepšati.

Zlatka Likar, učenka II. razreda meščanske šole v Celju

Moj oče je čevljar. Zdaj so slabi časi pa nima dosti dela, zato dela tudi na polju. Zjutraj vstane že zgodaj, da nam služi vsakdanji kruh, a zato ga imamo

tudi val radi. Zame zelo lepo skrbi. Pošilja me daleč v šolo in se zelo muči, da kaj zasluži, da mi lahko kupi šolske potrebščine. Zato zelo ljubim in spoštujem svojega očeta.

France Gerala, uč. IV. razreda v Kranju

Najin očka je najboljši očka na svetu. Oba sva še majhna in delava staršem mnogo skrbi. Očka naju ima pa zmerom rad, tudi kadar sva poredna. In zmerom nama kaj kupi in kadar gre v Celje, nama prinese keksov ali sladkorčkov, da se posladkava. Nikoli ni hud na naju in dasi se časih truden vrne iz urada, se zmerom rad poigra z nama. Zelo rada ga imava in ko bova velika, se mu bova skušala vsaj malo oddolžiti za njegovo ljubezen.

Eki in Pavčka Kosem iz Mozirja

Kdo prinaša denar domov, da nisem lačen, in kdo skrbi za oblačila in vse, kar potrebujem? Za vse to skrbi moj dragi očka! Zjutraj, ko jaz še sladko spim, gre očka že na delo in se ves dan muči zame, samo da bi me čim boljje oskrbel. Zato mu moram biti hvaležen in mu svojo hvaležnost izkazovati z veliko ljubeznijo. A ljubezen mu bom pokazal le takrat, če bom ubogljiv, poslušen in če se bom dobro učil v šoli.

**Boris Milavec, učenec IV. razreda
Mahično - kolodvor v Savski banovini**

Ljubi stric Matic! Ti vprašaš, zakaj nimam očeta radi. Jaz imam očeta rad, ker mi vse kupi, kar potrebujem. Moj oče hodi v težko službo, on hodi delat v svinčeni rudnik, da si tam služi denar, ki ga potrebujemo za hrano in obleko in šolske potrebščine. Da, zato ljubim svojega ljubega očeta.

**Franjo Modrej, uč. II. razreda
v Žerjavu, p. Črna**

Ljubim svojega očeta zato, ker tako ljubeznivo skrbi zame. Vsak dan dela za vsakdanji kruh in obleko in nepopisno hudo mu je, da mora praznovati, ker nimajo dela. Vsak dan sem mu hvaležen in z ljubeznijo bi mu rad vsaj deloma vrnil njegovo skrb in njegove muke.

Radoš Barovič, uč. II. r., Trbovlje II.

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (I. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

Listnica uredništva

Pirnat Zdenka iz Kamnika in Petrič Milica iz Celja: Vajine pesmice bomo o priliki objavili.

Nada Kemperle: Križanke na žalost ne moremo objaviti, ker smo obilno založeni.

Kern Martin, uč. V. razr. v Cerkljah pri Kranju, Čopič Milan, uč. III. razr. v Zgornji Šiški: Križanko sta pravilno rešila. Stric Matic se lepo zahvaljuje za pozdrave.

Maks Blas iz Ruš: Z vsemi poklici je dandanes hudo! Če si za učenje posebno nadarjen in si ljudsko šolo vseskozi z odliko izdelal, tedaj prosiš očeta, naj Te da študirati. Sicer si pa lahko v drugih poklicih ustvariš prav takšno če ne še boljše eksistenco. Prihodnost imajo med drugimi tudi tile poklici: radiotelegrafisti, piloti, stavbeniki, reklamni risarji (če imaš spretno roko za risanje in slikanje), živinozdravniki, gozdarji in ekonomski. V vsakem poklicu, ki se ga lotiš z ljubeznijo in veseljem, boš imel tudi uspeh. Stric Matic.

Repič Borut, dijak iz Maribora: Križanko si pravilno rešil. Tvoj spis objavimo, ko zaključimo natečaj.

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuškega

(Prevedel Vladimir Levstik)

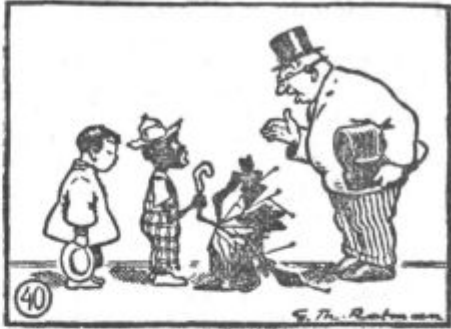
Nekega dne, ko sta se Joši in Peter klatila s svojim vozičkom po tistem koncu mesta, je stal tam profesor Mnogoznal pred neko izložbo. Moral se je usekniti, in ker je imel pod pazduho polno torbo knjig, tako da je bila samo ena roka prosta, je bil prisiljen držati se ob steno.

Kakor pa vemo, so gospodje profesorji radi raztreseni; ko je krenil vrtil Mnogo, znal dalje, je pozabil svoj dežnik. Joši in Peter sta takoj prikočila, a v tem sta se tudi že spila, češ kateri naj predá profesorju dežnik.

Joši in Peter sta vlekla kakor za stavo; nazadnje sta se jela celo ruvati in mikati, in razume se, da sta pri tem vila dežnik na vse strani. Reski se je zlomila palica, in nič dolgo ni trajalo, pa je bila tudi prevleka raztrgana in joklena rebra so štrlele na vse stran.

Kaj jima je bilo storiti? Peter, ki je bil zmerom najhrabrejši, se je hitro odločil. »Nov dežnik mu morava kupiti!« in že sta stekla za profesorjem, prestrašen je gledal ostanke svojega dežnika, a Peter jedel! »Nikar ne bodite hudi gospodi! Če hočete stopiti z nama, vam kupiva nov dežnik!«

To je bilo profesorju po volji. Vsi trije so se vrnili k vozičku, kjer je bila čakateljica z denarjem. Baš ko so prišli do nje, je pa prikočevali mimo mesarski pomočnik z velikim jerbasmom, polnim najlepšega mesa. Hektorju so se kar sline ulile; udri jo je za pomočnikom.

Ne, taka reči Pes, voz, denar, in dobri sladkorčki, vse je šlo rakom žvižgati! Bridko jokaje sta dirjala Joši in Peter za svojim vozičkom; za njima jo je z mladeniško glibčnostjo ubiral profesor, misleč si: »Svoj dežnik moram dobiti!«